

ПРАВДА МИТІ

А ось тепер про себе. Тетяна Яровицина, киянка, 1979 р. н. Співорганізатор і член оргкомітетів Міжнародного проекту-конкурсу «Тарас Шевченко єднає народи», Народного мистецько-історичного фестивалю «Українські Передзвони», Благодійного проекту «Непереможні»; автор книг «Контрасти» (2011) та «Тендітна сила» (2017).

Українка. Принаймні, щиро цього прагнучи, відриваюся від тяжіння Московії разом з усіма, хто відчуває в тому непереможну потребу, вміє навчатися та здатний до змін. Певна річ, багатьом таким, як я, повсякчас доводиться змагати своє цілковито зросійщене вчора та надокучливе двомовне сьогодні.

До всього, здобутий мною фах інженера пов'язаний із сухою нормативною лексикою – відповідно, буденна сторона мого життя заступає сонце мовному колориту. Та самоосвіта вишукує жадане світло у променях найвірніших друзів — словників.

Наразі моя мова, набута переважно завдяки книжкам, лише омріює джерельну чистоту — про нестачу живого україномовного довкілля у столиці годі й казати. Але ж кому, як не киянам, перейматися відродженням питоми українського мовного поля? Щиро сподіваюся, що й моя «Тендітна сила» живитиме природну енергетику рідної землі, і що колись-таки всенька Україна, дорісши до «...свого

не цурайтесь!»), не з примусу, а з гідності гомоніти-
медіою — українською.

Збагачуватися на живе слово особисто мені допомагає фестиваль «Українські Передзвони», який, маючи практично нульовий бюджет, третій рік поспіль збирає на своїх майданчиках натхненників з різних куточків країни — поетів, співців, акторів. Лиха година благально закликає кожного, хто вважає себе українцем, іти навперейми обставинам; терпляче надолужуючи згаяне, щедро ділитися своїми маленькими здобутками-одкровеннями, що випадають на шляху до України — того ясного сутнісного сонця, якого нас поколіннями штучно позбавляли.

Над усе ціную час. Унікаю балачок ні про що. Обожаю тишу — в ній багато корисного. Люблю допомагати іншим. Маю шалену потребу звірятися на світочів: я з ними в невичерпному діалозі. Щаслива, бо доля дарує мені багато справжніх людей, які владні запалювати серця та захочувати до сміливих експериментів.

Тож, поки дозрівала моя «Тендітна сила», я досить непогано почувалася в перекладацькій, акторській, модераторській і волонтерській шкурах. Кожна справа захоплювала однаково щиро. Та й, на правду, так легше гамувати болісні зойки генної пам'яті, яка за попередніх поколінь необережно набралася зайвого.

Вишкіл скрутою (духовною і фізичною) робить нас такими, якими ми є насправді. Відмежовуючись від зайвих емоцій, сутність буття поета сама собою стискається до однеї строфи.

Як він принишк, народжуючи вірш! —
ніхто й ніщо, кричуща правда миті...

Життя — для цього. Ні для чого більш.
Рядки і він. А ближні??? Чи болять їм?
Збере слова — і дальнім понесе.
І, як не прийде рано чи запізно,
то стане всім — чи й більшим за усе —
нікчема з волошковим аутизмом.

Дякую всім, хто терпить мою осібність, схиляюся перед тими, хто не дає збитися на манівці, вірячи в мене та допомагаючи нести маленькі прозріння світові! Хто, зрештою, розуміє...

Наступна книжка «36,6» та авторський сайт «Прспект Піднесення», напевне, розкриють мене дещо з іншого боку, оскільки щирого дотепу я маю не менше, аніж болю. Тим часом чекатиму на відгуки про «Тендітну силу». Адреса для листування: tenditnasya@gmail.com, www.yarovitsyna.kiev.ua

З любов'ю, я